

הַלְבּוֹת דָּבְרִים הַנּוֹחֲגִים בְּפֶעַזְדָּה סִימָן קֻעָח

ביאורים ומוספים

הנרי'ש ואונר (שער הרכבה פ'ט הע' כז). ולענין חזרות שונות בבניין של פנימיה, הסתפק הגרא"פ' שיניברג (חידושי בתרא) אם נחזר החדר כשי חזרם באוטו הבית, או שמא נחשבים כשי ביתם. מайдך, בשווי' אור ליצין (ח"ב פ"ב תשובה טז) כתוב שאם הדועץ מודיעה אחת דרך חדר המדרגות לדירה של אחרים בקומה אחרת, נחשב רק כירצא מהדר לחדר, הוואיל ושותהן תחת קורת גג אחד.

ולגי הדועץ מודיעתו לחדר המדרגות, דעת הנרי'ש א"ז אויערבך (שבות יצחק שם) שיש להקל בדבר להחשבו כירצא מהדר לחדר, כיון שתדר המדרגות שירק גם לו. וכן כתוב הגרא"ג קרליין (חוט שני שבת ח"ד פ"ה עמ' צז). אכן דעת הגרא"ש ואונר (שם הע' כח) שיציאה לחדר המדרגות נחשבת כשיינוי מקום, הוואיל והא רשות אחרת, וכן דעת הגרא"ש אלשיב (שבות יצחק שם) והגרא"פ' שיניברג (שם). אלא שאמ' יוצא אלשיב (שבות יצחק שם) והגרא"פ' שיניברג (שם). אלשיב (שבות יצחק שם) והגרא"ש אלשיב (שם) שאינו נחשב מקומו הסמוך לפתח הבית ומיזוד לשימושו, דעת

(ד) דין זה, כתוב הקוזת השלחן (ס"י נ' בה"ש ס"ק ב) שאינו אלא בחלהן העומדר בסמוך לפתח ממש, שאם לא כן, תיקף בשיטתו מוחדר לפני שימושו לניגוד החלן, נעלם ממנו המקום הראשון, ונחשב כמו שער את מקומו.

ולגי קידוש, הסתפק הורעת תורה (כרי רעג ס"א) אם ציריך שיראה את מקומו בפועל, או שדי במנה שיטול לאוthon. ובמי אדרט (כלל נ' ס"ז) משמע שאין צורך לאותה בפועל, ורעת הגרא"ז אויערבך (שביב פניד הע' בב, ובחז'ב' שם), שאם עומד על ד' חולון אשר ממנה יוכלוள לראות את המקום הראשן אפילו שעומד עם הנב' לצד החלן ופנוי לעצ' אחר, נחשב כמו שיטול לראותה.

(5) ואם איןו רואה את מקום איכילתו כלל, אלא רק מקצת מן החדר שבו אכל, כתוב העורך השלחן (ס"י) שדי בו. וכן דעת הגרא"ז אויערבך (שביב' שם) לגבי דין קידוש במוקום סעהה, שאם יכול לראות מקצת מן החדר שבו נעשה הקידוש מועלן הדבר, וסימן בע"ע, וכן כתוב הגרא"ג קרליין (חוט שני שבת ח"ד פ"ה עמ' צז) שבעודו. אמן מקורה ובין חזר איןן נחשב כרואה את המקום שאכל אלא אם כן רואה מקצת מן הד' אמות הסומות למלוקו זו אבל.

(6) אמן להלן (ס"ק לט) כתם וכותב, שראייה אינה מועילה מבית בית.

[משנ"ב ס"ק יז] ואפלו רק א"ק¹⁵).

(7) ואם נודמו תברדו למקומות אחד במקורה, ולא נחזרו יחוירו לאכילה, דעת הגרא"פ' שיניברג (חידושי בתרא) שאין הם נחשבים כחברים לענין זה, וכן כתוב הגרא"ג קמברסקי (שאלת רב ח"ב פט"ז ס"ק לה). אך דעת הגרא"ג קרליין (חוט שני ברכות עמ' קען) שהחדר שוכן בישיבה ומיניהם חברים שאין לו שייבות עמם, נחשב כמניח מקצת חביבם.

[משנ"ב ס"ק טו]

הבדין שנשאר מקצתן במקומן לא פסקה סעודה¹⁶ (ה'חצ'יאה¹⁷). ובאמת החברים ברכו ברכה אחרונה בטעם חרור אלג', כתבו המכאר מודכי (ס"ק ד) והברכת הבית (שער ב' ס"ז) שבטללה קביעותם של היוצאות על ידי קר.

ובאופן שcomo החברים ממוקם וחלבו למקום אחר, דעת הגרא"פ' שיניברג (צ'הר אל' ברוך עמ' תמו) שמחש הדבר בשינוי מקום. מайдך דעת הגרא"ג קמברסקי (שאלת רב ח"ב פט"ז ס"ק לג') שאם הלכו החברים לחדר אחר באותו הבית, ספק הוא אם נחשב הדבר בשינוי מקום, וספק ברכות להקל.

[משנ"ב ס"ק ט]

אך זה שמי מקום כיון שהוא בתרור א"ק¹⁸.

7) ומהיחס של עורת נשים [הנמצאת באוטו חדר], דעת הגרא"פ' שיניברג (חידושי בתרא) שאק' היא בכלל השימוש הבית לענין זה, בין שאינה עשויה אלא לחשוץ בין הגברים לנשים, ואדרבה עיקר הכהונה היא שיטתיו הנשים למנין.

[משנ"ב ס"ק א]

רוזח לומר, שבשעיה ברכחה קש' לא'ל¹⁹) גם במקום זההו. (8) בביואר מה שבת ח'ח' אלוביל', דעת הגרא"ג קרליין (חוט שני שבת ח"ד עמ' צז ס"ק י) והגרא"ח קמברסקי (שאלת רב ח"ב פט"ז ס"ק ל) שמספריק שיחשוב לכלת באמצע אכילהו, אף מבעל לחשוב שיאכל שם.

(9) בביואר מה שבת ח'ח' לאכול גם במקום הזההו, כתוב הגרא"ח קמברסקי (שם ס"ק ל) שדי במא שדרטו לילך לאזהה מקום שיטה. ואין ציריך שידע מתחילה להicken בדיקון ילה, אף אם השב לכלת למקום אחד ולآخر מכון גמלך ותלך למקומות אחר, כתוב שם (ס"ק לה) שמצויה דעתו הרואהונה.

[משנ"ב ס"ק יב]

הכנו תפחת גג א'ק²⁰).

(10) ולגי מרופסת שאינה מקורה, דעת הנרי'ש א"ז אויערבך (שבות יצחק נר שבת פ"ב ס"י ד ס"ק ג) והגרא"פ' שיניברג (צ'הר אל' ברוך עמ' תנמו ס"ק א) שאפילו אין לה גג נחשת בתחולק מוהבית, ודינה כמוחדר לחדר, וכן ברוב בשווי' אור ליצין (ח'ב פ"ב תשובה טז). מайдך דעת הגרא"ש אלשיב (שבות יצחק שם) שטליכה למropaש שאינה מקורה מוחדרת שטליכה בשים מוקודם. והגרא"ג קרליין (חוט שני ברכות עמ' קעב) נשאר ביה בספק, והויאצה להזכיר ברטית שאינה מקורה, דעת הגרא"ש אלשיב (שם) והגרא"פ' שיניברג (צ'הר שם ס"ק ב) שנחשב הדבר שניי מקומות. אך, לעת הגרא"ש ואונר (קובץ מבית לוי חז' עמ' צז) בין מרופסת שאינה מקורה ובין חזר איןן נחسبות בבית אחר אלא דין בחדר אחר באותו הבית הוואיל ושותה אחת הן עט הבית.

ומרפאש שחלקה מקורה וחולקה לא, דעת הגרא"ג קרליין (שם) שאין ההליכה מוחולק המקורה להקל נחשבות שניי מקומות, שהרי המרפאש כולה מקום אחד הוא.

והויא מכיתו לסתמה, כתוב לקמן (ס"י רעג ס"ק ה) לגבי קידוש, שאם הטוכה בתוך הבית. שהוسر היציע ואין הפסיק ביןיהם בנסיבות אחראית אלא בנסיבות הטוכה. הרי זה מחשב שהטוכה היא חולק מן הבית. ואין זה נחשב שניי מקומות. אבל אם הטוכה עשויה מחוץ לቤת ומחויטת הבית מפסקות ביממה, הרי זה נחשב בשינוי מקום מוחדר לחדר. וכן לגבי שינוי מקום ברכמה, דעת הגרא"ג אלשיב (שבות יצחק שם ס"ק ד) שאם יש הפסיק של שלשה טפחים בלבד בין הטעינה לסתמה, נחשב הדבר בשינוי מקום, אך אם יש בינויהם קויר של ריינע בד' בכר שלא יחשב הדבר כהפסיק.

[משנ"ב שם]

או מבית לעלה²¹ וכור, אפלו דאן לנטל ער-קי ראיית נקומי, גאנפלו טקצת נקומי, גאנפלי מועלנו²² וכור, ראנפער דאן לנטל ער-קי ראיית נקומי²³.

(11) ואם החדר השני שירק לאדם אחר, שנראה שנחשב הרבר בבית אחר. וכך אם פניד הע' כו) לענין קידוש, שנראה שנחשב הרבר בבית אחר. וכך אם נתן לו אותו אדם רשות להשתמש בחדר זה, גם כן יש להסתפק שמא נחשב הרבר בבית אחר. וכן דעת הגרא"ש אלשיב (שבות יצחק נר שבת פ"ב ס"י ד ס"ק ב) שהויאצה מביתו לבית חמרו, אף אם שני הבתים נמצאים תחת קורת גג אחת, ממי נחשב לשינוי מקום, וכן דעת

החלבות דברים חנוחנים בעודת סיון קעה

פָא בַּאֲרֵת הַגּוֹלָה

אבל ג בית-יוסף מלשון
קָרְמֵבִים ד פָּתִיחִים
לְפָסֶם קָלְשָׁן קָרְמֵבִים
לְבָזָן אַחֲרֵי

(ט) (ז) לפרט על מה שאכל, (ח) וחוזר ו מביך בתקלה *'המוחיא' ואחריך גםן שעדרו. אבל אם דבר עמו בתווך סבירות, אף על פי ששגה מוקמו (ט) מפנה לפנה אין ארייך לבנה: הנה (י) (וועז לאען סיינן רעה. (יא) אם קה ונעו לאכל במקומות אחר לא מקרי שפמי מקום, והוא שיחיה שני המקומות (יב) בבית אחד. וען לאען סיינן קפוד: ב' תברים שחיו יושבים לאכל ויצאו (יא) לקרויה חקון או לקרויה פלה, אם החיה שם (יד) מקצתן, חזורים למקומם וגומרים סעדתן ואינם צריכין (טו) לבך שגיה, ואם לא הינו שם אדם. (ט) כשהם יוצאים אריכים ברכה לפרט (יז) וכשהם חזורים צריכים ברכה לפרטלה. (יח) ובו

שער תשובה

לפְּנָיו. עַכְבָּר. וְעַכְמָה. כִּי־מֵגֶד־בָּשָׂר צַדִּיק בְּרוֹאָה אֲקָדוֹתָה קְרָאָשָׁן לְאַמְּרוֹת שְׂמָחָה
קְדוּם. עַזְן אַבְּנָצְעָדָר שְׁבָאָרָךְ בְּדִין־שְׂנִיר קְלָם וְכָבֵד דְּמָקוֹר לְקָדְרָ אָפְלוּ וּרְאוֹה
מְקָנוֹתָן לְאַמְּרוֹת אֶם לְאַחֲרָה דְּבָרָו מְתֻחָלָה לְאַכְלָל מְתֻרָּה דְּאַחֲרָה כָּר. עַזְן שָׁמֶן :

פאוור הלסיה

(ז) ל-טפְרָע. ויבקוקמו קראשן. ולכתחלה פְרָוֶזה לא'צָה מפקומן
אזריך ל'קריך ברכבתה-ה'פּוֹן קעם שיעקו, כמו שכתב סעיף ב, וו'ך
קידיעבד בשלא ברך מתחילה, א'ז'ריך א'חריך ל'ת'ריך ול'בריך ברכבת
פּמ'ון בעקבותי, שע'ד הוא מאנחו, וא'חריך ב'בריך 'המוציא' וא'כל
בקיקום שירצ'ה: (ח) ויח'ריך ומבריך בתחילה 'המוציא'. ותינו
ב'שע'ודר באקעצע סעדוה פַת, וקל'שען אם לא אל' מוקחה ר'ך פרות
או פְשָׁקִין, ק'ו'אי ש'ק' ב'הו שבי' פְקָום, ויכדרקעה ב'סעיף ב:
(ט) מ'פְנָה ל'פְנָה. ק'ו'אי ב'א'תו ט'ער, (כ) ו'א'ר ש'א'ין ג'אה ל'ע'נו
מיקומו קראשן מ'חמת ק'פּקָם ד'בר מ'ת'ש'מי' ה'בִּית, כמו פ'ג'ור או
פארואוא'ן' ו'כ'י'צ'א ב'ה, אין זה שנ'וי פְקָום ב'ין שהוא ב'ת'דר א'ת'ר':
(ו) וען ל'ק'פָן ו'כו'. וו'צה ל'ומר, ד'שם מ'ני לע'ן שנ'וי פְקָום ג'בי
קדיש. ו'הוא ב'ד'ן לע'ג'נו: (יא) אם ת'ה ד'ע'טו. וו'צה ל'ומר,
(ז) ע'ב'שעת ברכבה ת'ש'ב לא'א'ל^(ט) בס' בעקבות ק'ה'ו^(ט): (יב) ב'בִּית א'ת'ר.
ב'ע'ן (ז) פ'חת ג' א'ק'ה'ו^(ט), וא'פל'ו מ'ק'ה' מ'ק'ו'מו, ג'מ' מ'יעיל'ו^(ט), א'ך של'א'ה'ה
רע'תו מתחילה. וו'ק'א מ'ת'ר ל'ת'ר א'ווא'ו' ב'יט, (ט) א'בל' מ'בִּית ל'בִּית,
א'ר ש'ס'פ'וכ'ן זה ז'ה, מ'ס'פ'ק'ים הא'חרונ'ים ד'א'פ'שר ד'אן ל'ק'ל ע'ל'
די' ר'אי'ת פְקָום^(ט). ווע', של'פי המ'ב'אר ל'ק'פּן ב'ה'ה ד'אן נ'ה'ג'ן
ב'ה'פ'וק'ים של'א' ל'ברך ע'ל' י'ד' ש'נו'י פְקָום ב'ש'ע'ודר בא'ק'עצע ס'עד'ה
פַת, (ט) ער' אין ג'ז'ק'א'מ'ה ל'ד'נ'יא כל' ה'חל'וק'ים ק'אל'ו ש'ה'פ'רנו לע'ג'ן
ש'נו'י פְקָום, ורק לע'ג'ן מ'ס'פ'ין לא'א'ל פ'רו'ת ו'ש'א'רי מ'ש'ק'ן, ד'ק'ה'ס ל'כל'י
על'ק'א ז'יך ז'יך ש'ב'י' פְקָום: ב (יא) ל'ק'רא'ת ת'פָן ו'כו'. ו'הוא ב'ד'ן
ב'ש'ע'א (ימ) ל'דר' ק'ר'שות, ו'הא ב'ק'ט 'ל'ק'אות ת'פָן', ל'ר'וב'תא, ד'בל'א
ה'ג'ינו'ו' ש'ס' א'דים, צ'ריך ל'ברך ברכבתה-ה'פּוֹן מ'ק'ם ש'יע'צ'או א'ך ש'יע'צ'יא'ן
ל'דר' מ'א'זה: (יד) מ'ק'צ'ן. וא'פל'ו (טו) ר'ך א'ת'ר^(ט): (טו) ל'ברך
ש'ג'ינה. ק'ו'י ברכ'ת ד'מו'ז'יא', א'ך ש'ל'ש'נו'י פְקָום ב'ינ'יטים. ד'כ'ו'ן
ש'ג'ש'א'ר מ'ק'צ'ן במק'ו'ן לא' פ'ק'ה ס'ע'ד'ן ב'ה'צ'יא'ה^(ט): (טו) כ'שהם
יו'צ'אים ו'כו'. ו'כ'ען של'א ה'פ'יח'י ש'ס' א'דים ו'ס'פ'קה ס'ע'ד'ן על'ז'י'י
ה'צ'יא', ו'ק'ש'א'כל א'חריך ב'ה'י ב'ק'ע'ה ת'ר'ש'ה: (ו') כ'שהם
חו'ז'רים ו'כו'. פ'א'מת ק'בר' פ'ט'ב ז'יך ב'כ'ע'יך א', ו'כ'פ'ל ה'ק'ר'יטים
(ז) ב'ש'ב'יל ה'ת'ד'וש ד'ה'ג'יט מ'ק'צ'ת ח'בר'יט, או' ל'מה ש'כ'מ'ב'נו' ב'כ'ע'ר'
ק'ע'ן ג': (יח) ו'כ'ן א'ם ה'ז' ו'כו'. א'ש'מ'יע'ן (ז) ד'ג'ם ב'ה' מה'י

(ט) פאנ-אברהם והגרא"ז וחיה-אברהם בכלל נט ומגן-אברהם וש"א: (י) אפרת-אברהם בסיטון רעג: (ט) מגן-אברהם והגרא"ז ומייר-אברהם ומש"א, דלא אפקה-העדר: (ט) עץ בלבוש-ישראל ובן בוגר-העדרים בלהבות קדש דעתו שם קמיה לביה לא פקיעי ראייה קומם אם לא שקיעה דעתו לעצם מתקלה. ובאמת זאת בסיטון רעג לא נזכר זה רוק בשם יש אופרים. רם"א לא העתקין כאן לדינה. אכן לענין מהדר לחדר נראת דיש לספוך על דעת המגן-אברהם ולשאר אחוריים בזה [ואר דסנקט-העדר חולק], אחריו דעתם הרוון רמתדר לחדר קור בכלל שער מוקום איננו מביך כרך, דיש פפה ראשונים פפליגי בזה, וכמו שכתבנו בעמוד פולחה: (ט) אפרת-אברהם: (טט) אפרת-אברהם: (טטט) אפרת-אברהם: (טטטט) אפרת-אברהם דמאל נ█ט [ב' י והגרא"א]: (טטטטט) קבר"א: (טטטטטט) פאן-אברהם ואליה ובה וכפ"א ושאריו אחוריים, שלא כתט". וען ברא"ש פרק ערך פשחים סיטון כו שעדתו גסיקן דפמיינ-הנימ שאי בדרכם שאין טענון גרביה במוקמן:

מפרט: 1. בזאת צי. (8) הביאור הלהב זו שייבט לאנוך הבה.

שער הארץ